

SHARING SOME THOUGHTS

Koyama Noriko

Beginning with some sad news is not the best thing to do, but I want to share with you some thoughts. A few days ago my aunt passed away. She was my mother's younger sister and was catholic. Mass and the funeral took place at Yokohama Tozuka Church. Thanks to the cooperation of the Christians, Mass went on in an atmosphere of prayer and silence. Though it was a family funeral, there was even a chorus and the ceremony was impressive.

In the evening we had dinner together, sharing old memories. Among other things I heard that my uncle decided to be baptized immediately after the war. And then my aunt was baptized and my mother too. I had the sensation to reach to my own roots as a catholic. When my uncle announced that he was going to be baptized, my grandparents reacted in a very strong way and a big quarrel followed. My grandparents were devout believers of Shingonshu, a Buddhist sect. In this situation I imagine how tough a task was for my uncle to stick to his own decision. In fact I had the impression that my youngest uncle, though he tried to restrain himself knowing that some of us were catholic, did not have good feelings toward the Church. Some of my relatives would ask questions about the meaning of the prayers during Mass, or about the Pope visiting Japan, so I did my best to answer in a polite way.

I grew up in an ambient filled with Christians values. This was thanks to my mother, for whom I feel much gratitude. I had not met my relatives for a long time, so I was happy, to see them, but at the same time I felt how difficult it would be to talk about my faith, with confidence and courage. I have always attended public schools and quite often I was the only catholic in class. If the pupils knew that I was catholic, I had to endure the pressure of being looked at as something strange. My uncle succeeded in spreading the good news, because my aunt and my mother were baptized, and later on his two sons and my mother's four children too. I wish I could spread the good news among the people near me and among my relatives. In order to do that I have to know the Bible better.

It seems to me that what I tried to write is but a childish attempt, but I will go on, with a particular care as far as personal relations are concerned.

SỰ CHIA SẺ MỘT VÀI TÂM TÌNH

KOYAMA NORIKO

Bắt đầu với một tin buồn mà đó không phải một việc làm hay cho lắm. Nhưng tôi muốn chia sẻ với các bạn một vài tâm tình như sau: Cách đây vài ngày Di của tôi đã qua đời. Di là em gái của mẹ tôi và là một người Kitô hữu. Noi diễn ra nghi thức Thánh lễ và lễ đưa tang được tổ chức tại Nhà Thờ Yokohama Tozuka. Nhờ sự cộng tác của các giáo dân, Thánh lễ đã diễn ra trong bầu không khí cầu nguyện và yên lặng. Mặc dù đó là tang lễ gia đình, nhưng có dàn hợp xướng và nghi lễ đầy xúc động.

Buổi tối, chúng tôi đã dùng bữa cùng nhau, chia sẻ về những kỷ niệm trước đây. Trong số những điều khác mà tôi được nghe kể lại rằng Cậu của tôi đã quyết định Rửa tội ngay sau Chiến tranh. Và sau đó là Di của tôi đã được Rửa tội và mẹ của tôi cũng vậy. Tôi đã có cảm giác với tôi được nguồn gốc của chính mình như là một Tín đồ Công giáo. Khi Cậu của tôi báo rằng ông sẽ được rửa tội, ông bà ngoại của tôi đã phản ứng một cách quyết liệt và một trận cãi vã lớn giữa họ đã xảy ra. Ông bà ngoại tôi là những Tín đồ sùng đạo Shingonshu - “*một Môn phái Phật giáo*”. Trong hoàn cảnh này, tôi tưởng tượng một nhiệm vụ khó khăn như thế nào đối với Cậu tôi để giữ quyết định của riêng mình. Trong thực tế, tôi có cảm tưởng rằng Cậu út của tôi, mặc dù ông đã cố gắng kiềm nén bản thân bởi vì trong số chúng ta là người Công giáo, nhưng lại không có thiện cảm tốt lắm đối với Nhà Thờ. Một số người thân của tôi sẽ đặt các câu hỏi về ý nghĩa của việc Cầu nguyện trong Thánh lễ, hoặc về việc Đức Giáo Hoàng viếng thăm Nhật Bản, do đó tôi đã cố hết sức để trả lời một cách lịch sự nhất.

Tôi được trưởng thành trong một môi trường đầy các giá trị Kitô hữu. Điều này là nhờ mẹ của tôi, người mà tôi cảm thấy biết ơn rất nhiều. Tôi đã không được gặp mặt người thân của mình trong một thời gian dài, do đó tôi rất là hạnh phúc khi gặp lại họ, nhưng cũng chính vào lúc ấy tôi cảm thấy thật sự khó khăn để nói về Đức tin của mình bằng sự tin cậy và sự can đảm. Tôi luôn theo học ở các Trường Công lập và thường tôi là người Công giáo duy nhất trong lớp. Nếu các bạn trong lớp biết tôi là

người Công giáo, tôi phải chịu đựng áp lực khi bị coi như điều gì đó kỳ lạ. Cậu của tôi đã thành công trong việc Truyền bá Tin Mừng bởi vì Dì và mẹ của tôi đã Rửa tội và sau đó hai người con trai của Cậu và bốn người con của mẹ tôi cũng được Rửa tội. Tôi ước tôi có thể Truyền bá Tin tốt lành cho những người gần tôi và những người thân của tôi. Để làm được điều đó tôi phải hiểu biết về Kinh Thánh nhiều hơn nữa.

Nó có vẻ như những gì tôi đã cố gắng để viết chỉ là nỗ lực của một đứa trẻ con, nhưng tôi sẽ tiếp tục làm, với một sự quan tâm đặc biệt cho tận đến các mối quan hệ cá nhân được liên quan với nhau.